

Борбата

1967

30

МАЙ
ВТОРНИК

ГЕРОИТЕ НЕ УМИРАТ

ПОЛКОВНИК ДИМИТЪР ВЛАХОВ ГОВОРИ ПРЕД МИТИНГА НА ТАСЛАДЖА.

Техните имена са безсмъртни. Защото героите не умират. Те все още живеят в съзнанието на поколенията, винаги по тях ще мерим любовта си към народа, Родината, готовността за саможертва в името на най-светлите идеали.

За това е и почитта, признателността.

В топлото неделно утро и тази година стотици трудещи се от окръга отново оживиха. Тасладжа — това свидно за всеки чужден патриот място-светиня. Двадесет и три години изминаха от епичните боеве на Горнооряховския партизански отряд с многохлядния враг. Двадесет и три години, а подвигът на смелите партизани и партизанки е все така жив, неуничтожим.

Днес тук отново се срещат

бойни другари. Дошли са и много близки на загиналите. Между официалните лица са: членът на Централния комитет и първи секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов, членът на Централния комитет на БКП и първи заместник председател на Комитета за държавен контрол Димитър Стойков, Петър Панайотов, председател на Централния комитет на Профсъюза на работниците от културните институти и полиграфията, кандидат-членът на Централния комитет и секретар на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов, генерал-лейтенант Михаил Цонев, председател на изпълкома на Окръжния народен съвет Димитър Тужаров, председателят на Окръжния комитет на Отечествения фронт Тодор Попов и други дър

жавни и партийни ръководители

тър Иванов отчете прегледа сред младежките производствени единици и индивидуалните участници в движението за комунистически труд, преминал под знака на 50-годишнината на Великата октомврийска революция и предстоящия XI конгрес на ДКМС. Той обяви и първенците в прегледа: бригадата при ЗГТ „Мета лургия“, с ръководител Стефан Маринов Лесичков; шлюсеро-монтажната бригада за производство на тежки руднични ленти за „Трояново 3“ при МЗ „Червена звезда“ — Дебелец, с ръководител Милчо Емел Ангелов; строителната бригада при ДСО „Стой участък“ — Велико Търново, с ръководител Божко Илиев; бойно-жандармерийската бригада при ДСО „Стой участък“ — Горна Оряховица, с ръководител Радн Николаев; Любчанов; бригадата „Малчи ка“ за промишлени ремонти при дизелово депо гара Горна Оряховица, с ръководител Атанас Настев; Колективът по сладкарница „Волга“ при ГПП „Здрава храна“ — Велико Търново; машинната бригада при ПП „Масив“ — Велико Търново.

След това секретарят на Общинския партийен комитет в Стражица Стефан Генов прочете телеграма до Централния комитет на БКП.

Самостоятелни колективи от Камен и Асеново изнесоха разнообразна програма.

По същото време се отчетоха и резултатите от окръжното състезание по туристическо ориентироване, в което участваха над 100 души. На комплексния първенец — отборът на туристическото дружество в село Дебелец, под председателстване на Окръжния съвет на профсъюзите Минчо Стефанов връчи купата на Окръжния комитет на борбата против фашизма и капитализма.

След това първият секретар на Окръжния комитет на ДКМС Пе

тр Иванов отчете прегледа сред младежките производствени единици и индивидуалните участници в движението за комунистически труд, преминал под знака на 50-годишнината на Великата октомврийска революция и предстоящия XI конгрес на ДКМС. Той обяви и първенците в прегледа: бригадата при ЗГТ „Мета лургия“, с ръководител Стефан Маринов Лесичков; шлюсеро-монтажната бригада за производство на тежки руднични ленти за „Трояново 3“ при МЗ „Червена звезда“ — Дебелец, с ръководител Милчо Емел Ангелов; строителната бригада при ДСО „Стой участък“ — Велико Търново, с ръководител Божко Илиев; бойно-жандармерийската бригада при ДСО „Стой участък“ — Горна Оряховица, с ръководител Радн Николаев; Любчанов; бригадата „Малчи ка“ за промишлени ремонти при дизелово депо гара Горна Оряховица, с ръководител Атанас Настев; Колективът по сладкарница „Волга“ при ГПП „Здрава храна“ — Велико Търново; машинната бригада при ПП „Масив“ — Велико Търново.

След това секретарят на Общинския партийен комитет в Стражица Стефан Генов прочете телеграма до Централния комитет на БКП.

Самостоятелни колективи от Камен и Асеново изнесоха разнообразна програма.

По същото време се отчетоха и резултатите от окръжното състезание по туристическо ориентироване, в което участваха над 100 души. На комплексния първенец — отборът на туристическото дружество в село Дебелец, под председателстване на Окръжния съвет на профсъюзите Минчо Стефанов връчи купата на Окръжния комитет на борбата против фашизма и капитализма.

След това първият секретар на Окръжния комитет на ДКМС Пе

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ
КОМИТЕТ НА БКП,
НА ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН
СЪВЕТ И ОКРЪЖНИЯ
КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ
ФРОНТ
ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Брой 65

2256
ГОДИНА XXIV
Цена 2 ст.

БАЗА — „БЪРЛЕЦ“

Малък, но сговорлив и работлив е колективът на ДСП „Петрол“ — база. Стражица. Както през изминалото първо тримесечие, така и през отминаващото второ колективът организира много добре работата си и посрещаше и изпращаше всички клиенти внимателно, вежливо и навреме. Те получаваха висококачествени петролни продукти и особено много помагача на ТКЗС, МТС и др. да изпълняват своевременно и качествено стопанските си задачи.

Благодарение на усърдието на колектива с ръководител Рачо Узунев планът за второто тримесечие беше изпълнен предсрочно 107 на сто, а малко преди края на май беше изпълнен и планът по стокооборота за първото полугодие на 1967 година. Работниците и служителите продължават да работят упорито, за да запазят първенството си и през следващите тримесечия.

Н. Зафиров

КАТО СГОВОРНА ДРУЖИНА

Колективът на пристанище — Свищов се готви да посрещне и отпразнува Деня на работниците от транспорта и съобщенията с високи трудови дела. Многобройните работници, докери, специалисти и служители продължават с неутраляваща сила темпа на предприемаческото съревнование. След всеки изминат ден бригадите постигат по-добри успехи. Благодарение на това производителността на труда на едно лице, заето в експлоатацията, нараства над плана с 15,5 на сто, а на работник — с 16,7 на сто.

Ежедневно на пристанището се разтоварват и натоварват десетки плавателни съдове, като всички кораби се обработват предсрочно и интензивността на труда достига до 210 на сто, в резултат на което пропускателната възможност на пристанището се е увеличила близо два пъти. Благодарение на разгорялата се трудова надпревара в чест на празника, планът по обем във физически то

нове всекидневно се изпълнява. Средно в деңоночието през май се обработваха по 4997 физически тона, вместо предвидените по 3350. Това доведе до изпълнението на месечния план още на 21 май.

За успехите на пристанищния колектив допринася много и добрата съгласуваност и творческите връзки между ръководствата на ЖП гара — Свищов и ЖП управление — Горна Оряховица, от една страна, и от ръководството на пристанището, от друга. Дружбата между тези колективи е вече на отдавна желаната висота. Те взаимно се подпомагат и работят като сговорна дружина. Денят на транспортния работник става здрава спойка между дружните усилия за успешно изпълнение на държавния план по вноса, износа и крайбрежните товари, преминаващи през Свищовското пристанище

А. Патлов

Сдружените земеделци подкрепят решенията на конференцията в Карлови Вари

В събота в салона на Профсъюзния дом се състоя съвещание на окръжния сдружен актив. На него присъстваха членът на Постоянното присъствие на БЗНС и министър на правосъдието Светла Даскалова и членът на Централния комитет на БКП и първи секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов.

Председателят на Окръжното ръководство на БЗНС другарят Петко Кожухаров откри съвещанието и даде думата на другари Йордан Костов, който запозна дружбения актив с работата на конференцията на европските комунистически и работнически партии в Карлови Вари, състояла се от 24 до 26 април. Другарят Костов говори за основните положения на приетата Декларация, за нейното голямо значение в борбата за мир и сигурност в Европа.

Една такава програма, — заяви той, ще укрепи вярата на всеки човек, че делото на мира ще победи.

Другарят Петко Кожухаров подчерта, че сдружените земеделци от окръга подкрепят единодушно решенията на съвещанието в Карлови Вари, което е сериозно предупреждение към надигналата се реакция.

Министърът на правосъдието Светла Даскалова за

позна актива с работата на XXXI конгрес на БЗНС. Този конгрес — каза тя, е най-представителният от всички останали конгреси на Съюза. Той бе пълно тържество на политиката на БЗНС и сплотяването на съюзните кадри. Той бе манифестация на крепкото работническо-селско братство.

Конгресът потвърди, заяви другарката Даскалова, че БЗНС няма друга цел, освен идеала за социалистическото изграждане на нашата Родина.

По-нататък министърът на правосъдието говори за нараснал международен авторитет на Съюза, влиянието, което той оказва на демократичното селско движение в целия свят.

Изпратени бяха телеграми до Централния комитет на БКП и Постоянното присъствие на БЗНС.

Закривайки съвещанието, другарят Петко Кожухаров наблегна особено много на някои предстоящи задачи в селското стопанство. Трябва да се създаде такава мобилизация на силите в селото, та в най-близко време да се окопаят пролетниците, да не намалееват грижите към лозята. В жътвената кампания трябва да навлезем напълно подготвени — завърши той.

ДНЕВНИ ВЕСТИ

В събота във Велико Търново пристигна съветската партийна делегация, водена от Сергей Трапезников — завеждащ отдел „Наука и учебни заведения“ при ЦК на КПСС.

Придружил от секретаря на Окръжния комитет на БКП Димитър Стоянов, гостите разгледаха, забележителностите на града. В неделя те отпътуваха за Габрово.

Пионерите от отряд „Пенчо Цонев“ — училище „Димитър Благоев“ — Велико Търново, се срещнаха с генерал-лейтенант Михаил Цонев, който им разказа спомени за своя брат и епизоди от борбата на Горнооряховския партизански отряд.

В Профсъюзния дом на културата в неделя се състоя вечерта на работниците от транспорта. Снянето на Отомари“ се подготвя и продажба три месеца в предприятната.

Първото място бе присъдено на Тинка Паунова.

В салона на ул. „Георги Димитров“ 12 — Велик Търново се откри изложба на художника Стоян Домусчиев, преподавател във ВПИ „Братя Кирил и Методий“. Монтираните и наредените разкриха един млад талантлив художник, който покорила посетителя със своеобразно лирично чувство на творец.

Профсъюзният съвет и Градският общински народен съвет в Павликени организираха обширната изложба на художниците-самодейци от града. В нея са представени и най-малките деца от горните групи на детски-театрални, както и ученици от началния курс.

„Добър вечер, драги телевизионни зрители, Камерите ни се намират в салона на Дома на Народната армия във Велико Търново, откъдето ще ви предадем концерт на самодейни състави — съобщил то водещият Никола Филипов.

Картината от екрана с изглед на града отстъпи, за да даде място на младостта му — пионерския хор при училище „П. Р. Славейков“. Песен те гали, мелодия, полита над Родината като поздрав. Пее дамският камерен хор при Дома на Народната армия... Нова топла ласка!

„Откога се я, мила моя майно лъ, зора зазорила, оттогас се я, мила моя майно лъ, войска провървяла; кон до коня, мила моя майно лъ, юнак до юнака.

Кой не е чувал песента на цар Иван Шишман, но и сега, когато я решителна студентката от Висшия педагогически институт Донка Александрова, тя влиза в сърцата като химн! На сцената е ансамбълът за народни песни и танци „Сидер войвода“ — Горна Оряховица. Багри и ритми изпълняват сърцето и когато тук застават самодейците от младежките ансамбли при читалищия „Искра“, танцовият колектив „Победа“, студентският танцов състав...

Час и половина продължи предаването. Час и половина Велико Търново общува с Родината.

Ил. МОНОВ

ВЪЗПОМЕНАТЕЛЕН МИТИНГ КРАИ СЕЛО БАЛВАН

На 28 май преди обед, на заповед от Балван, край величествен паметник на Балванската епопея се собра многохлядния народ. Недалеч от мястото, където преди 23 години народните синове от Горнооряховския партизански отряд водиха неравна борба срещу жандармерията, полицията и войсковите части, се състоя възпоменателен митинг.

Да почетат паметта на загиналите борци за свобода дойдоха много гости от Велико Търново,

Габрово, Севлиево, София и околните селища. Тук бе и бившият командир на отряда Иван Райков, живи участници в балванската борба, родители, близки на загиналите партизани, както и председателят на контролно-ревизионната комисия при Окръжния комитет на Партията във Ве-

лико Търново Иван Диков и др.

Доклад за героизма на партизаните, за всеотдайната борба, която водиха за светлите комунистически идеали, изнесе Пенчо Карапчев, първи секретар на Окръжния комитет на Партията в Габрово и бивш политкомисар на отряда. Докладчикът напомни за голямата вяра в утрешната победа на народа, с която вяра днес патриотите на Виетнам и Бенгвела и други народи се борят за свободата.

Присъстващите гласуваха поздравителна телеграма до ЦК на БКП.

От името на обществените организации във Велико Търново и Габрово, както и на село Балван, бяха положени венци пред паметника на героите.

ПОКЛОН И НЕУВАХВАЩА СЛАВА

Годишите не засипват със забвение лъчезарните образи на героите, паднали за свободата и щастие на Родината. Затова всяка година в една от тихите майски вечери в навечерието на Втори юни и жителите на село Стражица полагат венци от свежи цветя върху паметните плочи на загиналите.

И в събота вечер, след като бяха положени венците на братската могила, смълчаните редци на кооператори, работници, ученици и войници се събраха пред внушителния белокаменен паметник.

Заедно с близките на загиналите герои, с останалите живи борци и местните партийни и стопански ръководители, дошли да отдадат поклон на тяхното велико дело, беше и членът на Централния комитет и първи секретар на Окръжния комитет на БКП Йордан Костов.

Пламенно слово за подвига и делата на героите произнесе офицерът Христо.

В смълчаната тиха и топла пролетна вечер започна тържествената проверка. Откеват рапорти те. Прозвучават имената на Христо Ботев, Георги Димитров, Христо Михайлов, Иван П. Стоянов (Владо) и много други. Множеството пада на колене. Военната духова музика изпълнява траурен марш. Пъстрочветни ракети озаряват майското небе над Стражица, белокаменният образ на българската майка-юнашка...

Поклон и неувяхваща слава вам, народни борци за свобода и човешки правдини, за социализъм и комунизъм!

М. Манолов

Подобни тържествени зари-проверки станаха и в Балван, Камен, Чапаево и други селища на окръга.

Повече политическа и възпитателна работа с публиката и спортистите по футболните терени!

Преди известно време бях по работа в Дебелец. Играше се мач за първенство на „А“ окръжна група между местния „Ботев“ и „Левски“ — Карансеп.

Какво видях на футболната среща? Това, което може да накара човек никога да не помисли да отиде на мач. От публиката в началото от делни единици, а после масово, започнаха да викат и заплахват реферите, че ще бъдат бити. Един от страничните съдии, който беше близо до мен, молеше викачите да не настройват публиката, защото това, което искат от главния съдия е неправилно.

След съвещанието на полувремето, при излизането на съдиите от игрището, от публиката се насочиха, започнаха да ги освиркуват, да ги заплашват с бой.

След почивката играта започна с още повече грубо-

сти и нарушения. Видях как Пенков (№ 3 „Б“) с юмруци бие по главата играч от село Карансеп, а после разбрах, че от това му е бил счупен един зъб, за което съдията не даде поне наказателен удар, макар че за такава проява Пенков трябва да бъде отстранен от игра. И с много свои други присъждания той оцелява гостите. Видях как страничният съдия повика главния съдия и какво са говорили не знам, но не след много, той захвърли флагчето и напусна терена. Любопитствувах как ще реагира на това гл. съдия. Но той не му обърна внимание.

А в това време виковете и заплахиите не стихаха. Струва ми се, че ще обиди хората от джунглите, ако кажа, че беше нещо подобно. Съдията не направи опит да поиска въвеждане на ред от

местните власти.

Всичко това ме отвори и напуснах стадиона с мисълта колко много политическа и възпитателна работа трябва да се върши сред състезателите и зрители.

Като имам предвид някои неспортменски прояви и по други терени считам, че е необходимо съдийската колегия да проявява по-голяма нетърпимост към нарушението на правилника, да бъдат взискателни за това към съдиите и другите отговорни административни ръководители в села, където има подобни прояви.

Победата не трябва да бъде само цел, а проява на благородно спортно майсторство. Нали спортът трябва да развива хармонично и здраво тяло, дружески отношения, **Димитър Хаджийски** секретар на Общинския комитет на БКП — Карансеп

ВЪЗПОМЕНАТЕЛНА АЛЕКОВА ВЕЧЕР

По случай 70 години от убийството на бележития български писател-хуморист Алеко Константинов в Свищов е уредена Алекова възпоменателна вечер.

Слово за Щастливца произнесе литературният критик Веселин Йосифов, член на редколегията на в. „Свобода“ и зам. гл. редактор на сп. „Наша родина“.

С топли думи към съгражданите на Алеко се обърна писателят-революционер Хосе Висенте Абреу от Венецуела, сега професор по испанска литература в Софийския университет.

Прожектиран бе архивният филм „Бай Ганьо“ (режисьор Васил Гендов), изпрен специално за случая от Националната филмотека.

В. „Дунавско дело“ — Свищов колективен кореспондент на в. „Борба“

ОТКЛИК В ДУШАТА НА НАРОДА

Като ехо от далечното минало до нас са достигнали легенди и исторически известия за повече от 200 воеводи, хайдушки дружини и чети. Няма гора, поле, хълм или планина, где да не е прозвучал кракът на българския хайдутин и четник. В приоблачните висини на Калоферско-Шипченския Балкан, по проходите и българските селища през различни времена са бдели дружините на чорбаджии Чоно, на дяло Мелчо и Калофер войвода, на Минчо войвода от Ново село (Троянско), на Хайдут Рада от Душевски колиби (Севлиево); във Велико-търновско и Габровско отразават скъп народни хайдутини и четници: Узун Петко и Момчил от Дряново, Бойчо войвода от Цапарани, Мирчо войвода от Вишовград, Младен войвода и Елена хайдутка от Елена, Кутю байрактар от Тръвна, Куман войвода от Платово, Ненчо войвода от Зелено дърво (Габровско), Стоян войвода, Пенка хайдутка и Бойка войвода от Велико-търновско и други знайни и незнайни български синове и дъщери, хайдутини и хайдутки, герои и героини, славни предшественици и вълхновители на нашите партизани и партизанки срещу капитализма и фашизма.

Всички мерки на турската власт да изкорени нашето хайдушко и четническо движение остават безплодни. То не само че не заглъхва, но в отделни области на страната извоюва за населението относителна независимост и става здрава негова опора и надежда. Такава роля хайдушкото движение придобива в околностите на Велико Търново. За това по онова време пише френският пътешественик Каприан Роберт: „Там, зад скалите си, българинът чувства подкрепата на една страшна сила — хайдутството. Рядко се срещат многолюдни семейства, от които някои членове да не са хайдутини“.

Като схваща повелата на времето, Г. С. Раковски поставя пред българските хайдушки дружини да се превърнат в четнически отряди, основна организирана сила за подбуждане духа на народа за всеобща въоръжена борба. Българският хайдутин извисява и става бунтовник. От редичите на хайдутството преминава в редовете на четничеството и прокламират български сина Филип Тотю.

По случай 100 години от героичната битка на неговата чета на 20 май 1867 г. в Ломненската шума при Върбовка, ще споделя някои бележки, свързани с животна на Филип Тотю и на неговата чета.

Според лични показания на бореца, родът му води начало от с. Гъбене, Севлиево (сега Габровски окръг). Прадядо му Буро тайно сформирал хайдушка група и с нея брани селските си от зулумците на турците от с. Дерелий (Горна Росница) и Сърбеглин (Яворец) през първата по-

ловина на 18 в. В с. Тодорчета (Топлешка общ.) групата му има верни ятаци. Когато другарите му се оттеглят по домовете си, той взема жена си и тримата си сина: Ангел, Станчо и Буро и се заселва в горите на с. Гърците (Кифаревска община, Велико-търновско). От проучаването историята на родовете в района на с. Гъбене установихме, че дяло Буро е от махала Борското, югоизточно 1.5 км от с. Гъбене. По предание и днес се разказва, че

на 3 и 4 юни КРАЙ ВЪРБОВКА ШЕ СЕ ЧЕСТВУВА 100-ГОДИШНИНАТА ОТ СРАЖЕНИЕТО НА ФИЛИПТО-ТЮВАТА ЧЕТА С ТУРЦИТЕ

махалата е основана от някои си Буро, здравеняк балканец, който след всяко ядене употребявал за десерт по тагарче ябълки. Днес в Борското съществуват два основни рода: Ангеловци и Станчевци, по мъжка линия произхождащи от един пращадло. Името на махалата, личното име Боро (Буро), родовете имена Ангеловци и Станчевци, дават достатъчно основание да се приеме, че отгук е родът на Филип Тотю.

Героичната битка на Филип-тютювата чета с турските потери при Върбовка през 1867 г. намира жив отклик в душата на изстрадалото българско население в Севлиево и в съседните околии. Напразни остават инквизиционните на наказателните турски отряди в Сухиндол, где прекарват около 50 дни, хранени безплатно от сучиндолчаните. Неизвестен летописец върху корницата на „Новия завет“, печатан в Смирна в 1850 г., съхраняван в църквата на Сухиндол, с нескривана радост бележи: „Да са знай кога мина Бабалжанъ Тотю Киливарлу 1867 во Туркия састъ 150, словомъ састъ и пидисеъ душа; много го гоноуа, а той ги много чуваша кой ги видели като бахали напред с; присъ теъ мина водити въ Балкана“. Преуе личеното число на четниците, по-становката, че Филип Тотю си играе с турските потери и хич и не иска да ги знае, а му се виждат „както бълхи“, явно говори за нескриваната радост и висок дух на населението при подвига на героите от Върбовската битка.

От исторически извори е известно, че през 1867 г. четата на Панайот Хитов и тази на Филип Тотю имат решение да се обединят в района на Хайнбоаз. Това обединяване обаче става около 20 юни в Златишката балка. Дотогава движението на Филип-тютювата чета остават не напълно известни. През Тревненската част на Балкана, покрай с. Шипка, четата за известно време се прехвърля в Средна гора около с. Лъджа кьой (Павел баня). След като бдителността на турски потери намалява, Филип Тотю повежда четата си по р. Габров-

ница и достига района на р. Търнава в Калоферския Балкан. При проучаване историческото минало на с. Кръвник (Севлиево), попаднах на предание в рода Филкирите в мах. Табашка, разположена в северните склонове на Балкана, че Братой Николай Филкир е свързан с четата на Филип Тотю. Преданието говори: четата на Филип Тотю една селска жена се укривала в горите на връх Старец, югозападно от махалата; през ден, през два отделни четинци идвали при дяло Братой, давали му пари и го пращали по дюкните в селото да им купуват вино и тютюн; в къщи баба Братойа печела хляб и го давала на момчетата. Един ден в махалата пристигат няколко турци, арестуват дяло Братой и го подкарват за Ново село. След малко отново идва четник за храна, баба Братойа го нахочва, че заради так пострадал мъжът й. Момчето изчезва и след няколко часа Братойа се връща, като уведомил жена си, че Филип Тотю с другарите си го освободил. Този епизод може да се отнесе към 1867 г., времето, когато четата изкаква идването на Панайот Хитов.

Преминаването на четите през 1867 г. изписва българският дух, народните маси тайно закопават кога ще дойде очакваният ден за всеобща борба. Ето какви чудеса възбуждат жителите на с. Баточев (Севлиево), отразени в спомените на малолетния тогава краевед Йосиф Г. Бакалов. След битката на Филип-тютювата чета при Върбовка „скоро се понесоха легендарни слухове и разкази за юначеството на Тотя. Казваха ни, че той бил роден със златни крила под мшиците и когато го къпела майка му в коритото, той често пъти изхвърлял из него. Когато пораснал, бил кален и ни куршум, нито нож го хващал. Сега в битката никак не се пазел, а само сечал зелките (турците). Те се търкаляли, а той си заминавал спокойно... Такива разкази се приемат за истина не само от децата, но и от възрастните. Те обличаха изстрадалите души, които вярваха, че на турците скоро ще бъде отплатено за жестоко кривото, които вършат над бедните българи...“

Нашето славно хайдушко-четническо движение даде много изкупителни жертви в името на народната и личната свобода. Развеките хайдушки и четнически знамената се поемат и предават от ръка на ръка до окончателната победа над тираните. Образите на хайдутите и четниците бяха пример за подражание на нашите партизани и партизанки в безпощадната борба срещу фашизма и краковесното. Две епохи, два свята, две поколения — прадеди и внуци, хайдутини и партизани, вълхновени от една велика идея — свободата на народа.

Д-р. Николай П. КОВАЧЕВ
ВПИ „Братя Кирил и Методий“ — Велико Търново

Всички се почувстваха горди

За пръв път в Патреш се състоя такова събрание. Учителът по литература Божан Симеонов прочете доклад за историческото развитие на селото от най-дълбока древност до наши дни. Малко чудно се видя на хората, че селото им е много старо — съществувало е още през 1430 година и се е наричало според един турски документ Патрашица. През 1830 година е имало две килийни училища, а през 1854 година е построена църквата. Само три години по-късно е направено и новото училище на два етажа.

Най-будния човек в селото, да скал Гецо, е основал през 1873 година читалище, наречено „Полска обширност“.

Докладчикът възкреси пред своите слушатели героичното минало на селото, говори за участието на селяните в антифашистката борба, за дейността на първата партийна група, образувана през 1919 година от Асен Михалев, за незабравимите събития около Девети септември 1944 година, за основаването на ТКЗС.

Всички се почувстваха горди, че селото им има такава история.

Прието бе предложението да бъде построен паметник на загиналите във войните патрешчани, да се напише история на селото и да продължи уреждането и обогатяването на музейната сбирка.

Развълнуваха се кооператорите и кооператорките. Патриотичен дух и твърда решимост се четеше в очите на всички.

Говори и дългогодишният учител в селото Нено Палазов. Той призова присъстващите да подпомогнат с каквото могат, за да се превърне музейната сбирка в ценно историческо находище.

Това събрание раздвижи духовете. То укрепи още повече вяра в хората, приши им криле.

Б. Георгиев

ПРИ МЛАДИТЕ СТОПАНИ

Преди пет месеца то се обособи като отделен сектор в ЖП управление — Горна Оряховица, Електродепо. Стопаните му изключително млади хора, средната възраст на които не надвишава 25 години. Сам командирът, електротехник Георги Йорданов, е 27-годишен. Младостта тук е с много добра техническа подготовка. Средните машинни електротехници представят 45 на сто от работещите, около 20 на сто са със средно реално образование и 25 на сто повишават образованието си в средни специални училища. Държавата, народът им е поверил най-съвършеното и скъпо оборудване в железопътния транспорт и те създават това, постоянно се учат и усъвършенстват сложната техника. В курсовете за повишаване на знанията са обхванати всички. В просторния кабинет

има макети на отделни възли, подробни схеми, проекционен киноапарат за технически филми. За чистотата и уютността се грижи всеки от колектива.

Обемът на работата тази година е нараснал на 200 на сто за ремонтната дейност, а за превозната — с 50 на сто. Това представлява в миналото обемът на работата на шест парни депа. Сега за цялото ЖП управление — Горна Оряховица, около 40 на сто от превозната дейност се извършва от електрическите локомотиви на Електро — Горна Оряховица. А по новото разписание от 28 май т. г. бързите влакове за Варна от Мездра до Горна Оряховица ще се возят с електрически локомотиви на същото депо. По този начин се постига пълната електрификация на участъка.

В просторната, светла и с вкус подредена зала работят осем бригади, от които бри-

гадата на майстора Христо Петров, удостоена с високо отличие (снимката) за комунистически труд. От пътуващите 14 бригади четири са също носители на знаменито.

В Електродепо е обзаведен сервиз на заводите „Шкода“ от Пилзен, ЧССР, който има за задача да осигурява нормална работа на електрическите локомотиви в гаранционен срок. Но заедно с това задачата е да се обучат и младите български специалисти. За това много допринася създадената творческа обстановка на сърдечност и уважение, а отзивчивите чешки специалисти Матеяка, Ирилбек и Линхат дават всичко, което прави все по-сръчни младите български специалисти.

Тези млади стопани, знаещи и можели, краткач начело в борбата за ускоряване на техническия прогрес.

Н. КАЧАКОВ

ДЕВОИКИТЕ ОТ ОТРЯДА

(Продължение от бр. 64)

МИНКА СТЕФАНОВА — ЛИЛЯНА

Помня тази лятна вечер. Топла, с меко синьоматово небе, с пълна ниска луна, с дъх на зрели круши. Наоколо, по всички поляни и храсти, припяха дружно шурците, някъде долу откъм Котленец крякаха жаби, а като се местеше по по-близо, ту под леще, пусукаше и пърхаше с крила нощна птица.

Седнала на тревата, пред мене беше ти, Пейче, без да искам гледаш отменната ти коса, подгънатите обли колени и това, как погледнаше всяка дума. И други път съм се заглеждала в тебе, но сега беше прелестна в бялата везана блузка, завивах на момъка, който щеше да те хареса и да се сдружи с тебе...

Какво си мислила тогава, по какво въздишаше, какво си представяше занапред от онова неизвестно, съдбовно, което ни очакваше, та стоеше така притихнала.

А когато Асен започна да говори за трудностите в отряда и с най-сурови краски рисуваше лишенията, гледа, дългите прекоди, които трябва да се правят за една нощ, ти ме стисна за ръката и поклати глава. „Какви ги разправяш?“ — искаше да ми кажеш.

У мене напихаха същите родст-

вени чувства и аз го прекъснах: — Вие нарочно говорите така, за да не дойдем в отряда. Искате да ни изплашите!

Асен се усмихна и с още по-силни думи заговори за жестока романтика на борбата, за това, колко е коварен врагът и колко безмилостни са неговите куршуми...

За пръв път тази вечер в ръката си почувствах студен метал на листовете. Струваше ми се, че това е най-скъпоценното нещо, което може да притежава човек. И трите невености се мерихме, шракахме, зареждахме го, валехме и снагахме пълнител.

В среднощната тишина тихо, тихо се понесоха звуците на партизанския марш „Чавдарци“.

Асен пееше: *Земата на Ботев и Левски отново е робска земя! Балканът хайдушките песни отново размирих заля!*

По шастливи от нас нямаше. Слушахме опиянени и се виждахме вече партизанки, с пушки през рамо да бродим из дебрите на Балкана.

Забравят ли се такива нощи, а Пейче?

ПРОВАЛЕНАТА АКЦИЯ
Малиновочервено слънце се търкуля над големия хълм. Подале се заповед да бъдат готови. Тръгнахме, преди да се заращи. Скоро колоната ни се изоточи от гората. Селото се намираще далече и затова се движехме бързо, докато потичвахме. Из полето не се

виждаше жива душа. Както виждаше хората се бяха прибрали по видело.

Планът за акцията беше подробно обсъден и всеки от нас знаеше какво ще изпълнява тази вечер. От челната колона се отдели Андрей, така се казваше малкият брат на Пейчето Николай — и тръгна към големия връх. Неговата задача беше да наблюдава Севлиево и да даде сигнал на опасност до шест сигнала. Отделиха се и няколко двойки, които трябва да охраняват селото и да прекъсват телефонните жици. Шуркуватата група също избяра напред.

Моята задача беше заедно с Минко да охраняваме пътя, който идеше от Горско Сливово. Двамата се откъсвахме от ядрото на отряда. Трябваше да заобиколим селото, докато стигнем на определеното място. Топлят мастилен здрав се съставяше все повече. Минко не познаваше мерата ни, затова волех аз.

Вървях напред през угарите, като се оглеждах на всички страни. Изведнъж в центъра на селото избухна стрелба и разтърсва нощта. Разляха се куршетата. Тръпки ползиха по тялото ми. И защо да крия, страннико ми става. Наоколо тъмно като в рог, а гърмежите не спират. Може би е паднал някой от нашите! Прав беше Асен като ни предупреждаваше, че предстоят боеве, за които нямаше представа.

Минко стоеше спокойно до мене и се въздържаше към пътя да не би да се заададе противник. Той беше стар партизанин и навярно

не един път е слушал страшни съсък на куршумите. Току ми обясняваше: това е пушка, това пък пистолет, избухна бомба.

Аз се изненадах. Как пък може да се разбере какво оръжие стреля. За себе си реших, че едва ли някога ще се науча да ги различавам. А стрелбата ту затихваше, ту пламваше с нова сила...

По едно време започна да се стреля и от западния край на селото. Минко ми обясни, че нашите постове са влезли в бой с идващи полиейски сили и ме предупреди да слушам за сигнала „изтегляне“ — три последователни изстрела от пистолет. Усещаш се и се оглеждах на всички страни: да не би и нас да изненадат полициите.

Отсъскаше се стреляне, свистяха куршумите, ала сигнал не можях да доловя. И Минко не чул тройкратния изстрел от пистолет. Тогава те знаех, че не е добре с едното „ухо“. Най-сетне предположихме, че е време за изтегляне и тръгнахме. Запотени стигнахме на същото място. Другарите чакаха само нас и Букито. Група партизани: Доктора, Милка и Ганчо се бяха изтеглили вече заедно с ранения в стомаха Стоян.

Дълго чакахме, но бузегият румен момък не дойде. Той бе загинал накрай селото в бой с цял камион полиция, изпълняващи своята задача да охранява отряда. Само няколко часа преди това Букито апетитно мяскаше и подхвърляше: коеският хляб бил много сладък, бял и бухнал, само че на дребни парчета сме го давали. А ние се оправдавахме: „За да не разберат близките ни, разял сме го на порязаници и сме го скътали по малко!“

Букито не се върна и няма никога да се върне в отряда...

Смирносно е ранен и Стоян, хвърколет момък, който така старателно чистеше пушката си и дълго пъ песента за незнайния гроб, над който рано през пролетта само славей ще пее.

Наистина сурова партизанска романтика!

Мълком се изтегляхме през барира.

И тази вечер пак се препъвах, пак кривя краката си по камънаците. Даже поизоставам, ставам причина да се разкъсва колоната и с приближи се старая да настигна бореца пред мене.

По-отпред върви и Пейчето — тя вече има друго име: Соня. Гледа и тя се препъва като мене, също потича, за да наситне предните.

За минава колоната спря. Извърна се към село. Там все още се чуваше безраздната стрелба на полицията. Кучетата лаеха настървено. Будна ли е мама? Може ли да си представи къде сме сега с братя? „Мамо, скъпа майчице!“

Някой ме пипна по рамото. Беше ти, Соня.

— Лиле, помахай да довиждаме на нашето село — рече ми ти. — Нищо друго, само това и недей да жалниш за нищо. Ние пак ще се върнем!

Колко силна и бойка беше тогава. Поминиш ли, а?

СМЪРТТА НА СТОЯН
Затихват по каменистата пътека стъпките на отряда.

Милка, Доктора и Ганчо остават при ранения турчин. Каква хубава септемврийска нощ! Луна, шурците леят до залязла, а Стоян се извива от тежката рана в стомаха и бавно, мъчително гас-

не.

На разсъмване Доктора и Ганчо го слагат да седне на една пушка и го поясат. Милка на рамава раниците на всички и тръгва след тях към гората. Но как се слиза по стръмната пътека, обрасла с гъсти шипки? Едва са изминали петдесетина крачки и спират да си починат. Стоян не иска повече да го носят.

Още от сутринта слънцето започва силно да жаря. Горичката, в която спират, е на припекливо място. Особено по пладне става непоносимо задушно, а слънцето като че ли се е заковало, пече ли, пече. Четиримата имат само една манерка топла вода. От време на време дават на Стоян по една лъжица, а техните устни се напукват, езиките им се слепват. Ганчо разкъсва езика си с пистолетата от устните му крив.

Целият ден наоколо шкват полиция, дирият отряда. Колко желана била нощта и как бавно настъпила тя този път! Отново слагат Стоян на пушката и изминават още петдесетина метра.

— Спрете, другари. Няма нужда да ме носите повече, да мърщете и себе си... Тук ще бъде моят край... Моля ви, оставете ме... Доктора и Ганчо се споглеждат, изпълват молбата му.

Набързо приготвят легло: заравят местото, насичат клонки, събират шума да му е по-леко. Доктора и Ганчо отиват на явка, а Милка остава при ранения.

И тази нощ шурците пак свирят в надпревара, птици изкриват в съня си, луната клпе всичко в сребристост си сияние. Неми, анкоки Сопотските скали изглеждат още по-чуждоново.

Свила се до Стоян, Милка задрямва. Събужда се от глухите

му стонове.

— Колко много ми се искаше да видя деня на победата! — тихо заговорила Стоян.

Отново болки, мъчяние и раненият пак зашепва.

— Слушай, сестро, аз умирам, а ти може би ще доживееш свободата, ще се радваш на новия живот... Иска ми се да знаеш кой съм, да си спомниш някога за мене...

Милка го слуша и стиска зъби да не заплаче.

— Аз съм турчин. Роден съм в съседното село Горско Сливово... Баща ми има малка селска харчица... Как ми се иска, преди да слопа очите, поне една чашка боза да изпия! И да зърна някак своята измъчвана майка...

Тя е чудесна жена, умна, добра... Колко мъки съм и създавал! След победата иди при нея, моля ти се, обещай ми! Разкажи й, че до последните мигове на своя живот съм останал верен на делото на народа... Тя ме разбираше най-добре в къщи...

Той дълго разказва за ученическия си живот, затова как се гордеели заради прогресивните му убеждения и колко силно е обичал Партията и Родината.

— Сестро, аз много те тревожа с моята изповед — изпилила й е тоя, — Ти не можеш да си починаш от мене. Постой будна още малко, а утре ще спим, уверявай ме...

Милка гледа този къркоро младеж, завит с платинието, и се къса от мъка. Безсилна е да му помогне. Иска й се да му каже хиляди успокоителни думи, да избликне яра, че ще живее, а избликна по целото му гъста студена пот предсказва, че идва краят...

ЗА УСКОРЕНО ВНЕДРЯВАНЕ НА МЕХАНИЗАЦИЯТА В ЗЕЛЕНЧУКОПРОИЗВОДСТВОТО

СПЕЦИАЛИЗАЦИЯТА И КОНЦЕНТРАЦИЯТА — ПЪРВО УСЛОВИЕ

Зеленчукопроизводството е важен отрасъл в кооперативните стопанства на окръга. То дава 10,7 на сто от общата продукция и 16,4 на сто от растениевъдството. Производството на зеленчуци в окръга представлява 10,1 на сто от стоковата продукция в страната. Независимо от увеличението на добивите, в редица стопанства се губи отрасъл. Причината за това се крие в ниската производителност на труда и високата себестойност на продукцията.

Производителността на труда може да се увеличи рязко чрез бързо и широко внедряване на механизацията. За осъществяване на това трябва да се създадат редица важни предпоставки. Една от най-важните е уедряването на производството по пътя на специализацията и концентрацията. Този въпрос обаче е сложен и изисква задълбочено проучване и внимателно разрешението както в окръжния мащаб, така и по стопанства и бригади. Той трябва да се решава за всяка култура, при отчитане на почвено-климатическите, икономическите и други условия. Необходимо е въпросът за специализацията да се реши в много-трасна връзка с механизацията, с това, доколко дадена култура може да се отглежда напълно механизировано.

На настоящия етап уедряването може да се извърши чрез размятане на културите в рамките на окръга и чрез вътрешно-стопанската и вътрешнобригадната специализация. Съобразно почвено-климатическите условия, наличните на работна ръка, транспорт и пр. в едни стопанства или бригади могат да се отглеждат ранните домати, в други — средно-ранните и грахът, в трети — пилерът и фасулът и т. н. Това трябва да се решава при конкретните условия за всяко стопанство. По този начин всяка бригада или звено може да се специализира за отглеждане на 6-8 култури.

ОРГАНИЗАЦИЯТА НА ПЛОЩИТЕ

Необходимо е да се подобри и организацията на площите, работата на кооператорите и механизаторите. Крайно неправилна е практиката всички култури да се разпределят пропорционално на всички бригади и звена. Те от своя страна засяват или засажат културите на отделни площи и така изключват възможността за механизация. Определена площ на дадена култура трябва да се засее или засажда на един блок, а след това да се разпределя по звена така, че да не се затруднява механизацията. Окопаването, пръскането, подхранването да се извършват механизировано на целия блок, а беритбата — по звена.

СПЕЦИАЛИЗИРАНИ ТРАКТОРНО-ЗЕЛЕНЧУКОВИ БРИГАДИ

Важно условие за бързото внедряване на механизацията е изграждането на специализирани тракторно-зеленчукови бригади, снабдени с подходящи системи машини за отделните култури. Досегашната практика да се отдели по някоя машина за обслужване на зеленчукопроизводството дава лоши резултати. В зависимост от размера на зеленчуковите култури се зачислява и един трактор

„Беларус“, 1-2 трактора Т-28 — Владимирев и 3-4 самоходни шасита. Най-универсално се използват в зеленчукопроизводството самоходните шасита и особено българското шаси СШ-22, което има по-висок работен просек — 78 см.

Специализираната тракторно-зеленчукова бригада се комплектува с необходимите прикритици и навесни машини, като: плуг, навесен обръщателен култиватор за слято култиване, сеялка СОСШ — 2,8 или СОН-2,8. Разсадопосадъчната машина „Акорд“ или ТР-4, тороразпръсквач СТТ-3, култиватор-растениехранители КРСШ-2,8, КПСШ-3,2, пръскачка ППУ-62, нож-скоба, платформа за изсяние продукция ПНШ-3, кран-товарач

шества пред гравитачното поливане. Чрез него се прави икономия на вода и на ценна градинска площ, осигурява се равномерно напояване и благоприятни условия за развитие на културите, по-високи добиви.

Условие с голямо значение за успешното внедряване на технологията е усвояването и прилагането на подходящи начини на отглеждане на зеленчуковите култури. От изпитаните досега най-подходящ е лехобразовният. Той съчетава изискванията на растенията с високата производителност и доброкачествено извършване на работата с машини и позволява да се приложи високопроизводително гравитачно напояване. Този начин може да се използва при всички зеленчукови

рибтата се улеснява с платформата. Подходящо разстояние за отглеждане на пилера е 60/15 см.

Най-големи възможности за механизация има при градинския грах и фасула. При тях е възможно внедряването на индустриални методи на отглеждане. Сентбата се извършва с тракторните сеялки СОН-2,8 и СОСШ-2,8. Окопаването става със същите култиватори, използвани при други култури.

Градинският грах се отглежда на четири или на шест редови ленти на разстояние 60 см между лентите и 20 см между редовете. След като 80-85 на сто от чушките са в техническа зрелост се пристъпва към механизировано окопаване с косачка-товарач Е-062. Овършването на зеления грах се прави със специална вършачка ЕДМ-700. Сезонната производителност на вършачката е около 600 дка грах. За по-пълното и изпозване и увеличаване периода на преработка на консервните предприятия се засяват ранни, средноранни и късни сортове.

Подходящо разстояние за отглеждане на фасула е 60 см. Посевната норма е 10-12 кг на декар. Градинският фасул също може да се прибира механизировано със специален комбайн „Рустика Симплекс“. Необходимо е да се използват специални сортове с дружно формиране на чушките.

Зелето може да се засажда механизировано с разсадопосадъчната машина и да се окопават с тракторни култиватори. Подходящи разстояния за отглеждане на ранното зеле е 60/40 см, а на късното 60/70 см.

Възможности за внедряване на механизацията има и при отглеждането на морковите, лука, картофите и други.

В последните години във Великотърновски окръг се постигнали значителни успехи по механизацията на зеленчукопроизводството. Остана в историята отглеждането на зеленчуковите култури на фитарии и машали. В окръга работят шест граховършачки, или повече от половината от граха се прибира механизировано. В много стопанства са механизирани сентбата и разсаждането, окопаването, подхранването и пръскането на редица зеленчукови култури. Постигнатото обаче е недостатъчно. Необходимо е механизацията в зеленчукопроизводството да навлезе в нов етап, да се постави на научни основи, при някои култури да се внедряват индустриални начини на отглеждане. От опита в нашия окръг, както и в други окръзи, е изяснен начинът за осъществяване на това чрез уедряване на зеленчуковите култури по пътя на специализацията и концентрацията, изграждане на специализирани тракторно-зеленчукови бригади, подравняване на градините, изработване на технологични карти за всяка култура, използването на подходяща технология при всяка култура.

Широкото внедряване на механизацията ще допринесе за рязко увеличаване производителността на труда и снижението себестойността на продукцията, за повишаване на добивите и доходите на ТКЗС.

Марин ПЕТКОВ
Опитна станция по зеленчукови култури — Горна Оряховица.

ЖЪТВАТА НА ПРАГА, А МАШИНИТЕ ОЩЕ НЕ СА ГОТОВИ!

Втората година от своето създаване ДЗС — Златарица започна като стопаня на собствени машини, които изкупи от МТС — Елена. Това обстоятелство улеснява до голяма степен хода и развитието на селскостопанските работи. Затова тази година безболезнено и навреме се зася царевичката, окопан бе втори път слънчогледът на площ от 1600 декара. Пак с помощта на машините е окопана повече от половината царевичка.

Машините се „втурнаха“ навсякъде из полето — те са в царевичните и слънчогледовите блокове, в лозята, в ливадите, верният и ситурен помощник, отмяната на човека. Но особено ценни и необходими ще бъдат през дните на жътвената кампания. Времето не чака. От маранята по-бързо побеляват класовете на ечемик, а от наедралото зърно натежават и се привезждат към земата. Това казва, че жътвата идва. А готови ли са хората, готови ли са техниката да се справи с тази отговорна задача?

Въздъхът, тежък и нажежен от топлината, трепти и като че ли най-горещо в този следобед е на стопанския двор. Това усещане идва може би от разхвърлените части на разглобените машини, които са събрали сякаш цялата топлина на слънцето. Парят под ръката. И механизаторите, и монтьорите, омаслени, със стичащи се струйки пот по лицата, потият, мерят, оглеждат внимателно разните детайли.

Отдалече се кипират трите комбайни, ремонтирани още рано през пролетта. Те ще обслужват селата Родина и Росно. А останалите б?

Ако имаме части, само за два-три дни ще сглобим машините — казва с болка монтьорът Стефан Попов — но няма и няма...

Дребни, незначителни части, а ремонтът спира. Един комбайн чака само за лагер, друг — някакви контри, а трети — нищо и никаква гума, която трябва да се подложда, където пада зърното. Ръководството на стопаня

напълно и представяват сериозна опасност за житните посеви в района на Павликени и Полски Тръмбеш. Особено чувствителни повреди могат да нанесат ларвите на дървеницата, които убиват зърната на пшеницата и с това лишават земеделците от част от жътвата. Затова борбата срещу ларвите е основното мероприятие срещу дървениците. Необходимо е кооперативните стопанства, особено в районите на Павликени, Полски Тръмбеш и Капански, където има по-голям пълнот на дървениците, да проведат жат на нападнатите за развитието им и през летния период, независимо от приложението мероприятие. Опасността от ларвите през настоящата година е голяма и за това не бива да се подценява борбата срещу тях, а не наложни да се приложат на по-големи площи отколкото срещу изградените форми на вредителя. Обследването на посевите срещу ларвите трябва да започне след даване на сигнал за това. При установяване средна пълнотост по 2 ларви на кв. м да се прилага борба.

Обследването за установяване пълнотостта на ларвите да стане всекласно след даване на сигнал и да продължи до прибиране на реколтата. Да се извършват със стандартен ентомологичен сак, като 5 откоса се вземат за един кв. м. При неправилна методика могат да се допуснат някои грешки, които ще повлияят на пълнотостта. Затова се обследва между 9-12 часа при тихо време. Обикновено със сак се улавят около 40-50 на сто от наличните ларви, поради което пълнотост от 2 ларви на кв. м се приема, при уловена средно една ларва.

Борбата срещу ларвите на житната дървеница съвпада с масовото намножаване на овесната листна въшка, ларвите на трипсове, житните мухи, цикадите и други. Овесната листна въшка е сериозен неприятел на пшеницата и сравнително устойчива на препаратите дитерекс и флибол. Затова трябва да се използват прецизно органофосфорните препарати — вофтокс (металаратрон), 50 на сто в доза 80-100 г на декар и фистол — 120 г на декар.

При употребата на препаратите дитерекс и флибол борбата с житните дървеници да приключи 10-14 дни преди прибирането на реколтата, а при металаратрон — 14 дни.

Въпреки приложената борба на значителни площи през миналата година,

ТЕМИ НА ДЕНЯ

ДА ИЗВЕДЕМ ДОКРАЙ БОРБАТА С ЖИТНАТА ДЪРВЕНИЦА

Избуялите вече есенници поставят в неопознато изплашване на нашата техника и налагат третиране на нападнатите площи от житната дървеница да става само със самолетна обработка, при която ефектът е много по-голям. Минималните и сравнително ниски дозировки — 3 л на декар, позволяват при един полет да се покриват средно от 400-800 декара, което без съмнение значително увеличава производителността на труда.

Самолетите вече отлитат по места и започват авиационни полети за излизането на тези големи златици. Решаващият дял в изпълнението обаче зависи от организацията, която кооперативните и държавните земеделски стопанства и екипажите на селскостопанските авиации са събрали и трябва да създават. Необходимо е прецизно отглеждане и обследване на засираните посеви, установяване степента на заразята, пълнотостта и движението на дървеницата, уточняване обема на работата. Това ще допринесе за правилна насочване на самолетите за извършване на авиационни полети там, където е необходимо и наложително.

Практиката и опитът от миналото показват, че ефектът от самолетната обработка е най-голям, когато полетите се извършват в спокойна атмосфера. Това изисква налага да се извършват в ранните утринни часове и в късна вечер и преустановяват при температура над 25 градуса и ниска влажност на въздуха. Температурите на ТКЗС и ДЗС своевременно и точно да осигуряват необходимата работна ръка.

Ритмичното и качествено прилагане на борбата с житната дървеница изисква по-добър зема, организацията, то налага за показване в обработваните площи да се определят подходящи кооператори, предварително добре запознати и инструктирани за изпълнението на възложената им задача.

За съкращаване до минимум претопта на самолетите по места е необходимо своевременно оборудване на авиационните и необходимите резервоари, водоснабдяване и затоварващи помпи, а там, където липсват такива, да се осигури стационарен транспорт.

Ведно с всичко това е необходимо да се вземат съвременни мерки за хората, работещи с отровните химикали, за предпазване на пчелите и бубите от поражение.

Въпреки приложената борба на значителни площи през миналата година,

ството, разбира се, не стои, го търси необходимите части ходи тук и там по снабдителни и производствени предприятия. Но може би е по-заставащо... Ако още от есента на миналата година бе започнало сигурно полужението шеше да е по-добро.

Виж ремонтът на двете вършачки върви добре. Едната вече ще се изпраща за боядисване, а другата скоро ще бъде готова и годна за работа. Създадена е добра организация сега в ремонта, а механизаторите, както се казва, работят със сърце. Но само желанието и усърдието не стига... Необходимо са резервни части, материали... И ако ремонтът беше започнал веднага след приключване на жътвата миналата година, сега нямаше да има това безпокойство и тревога.

Добре ще бъде ако ръководители и специалисти в Златаришкия ДЗС се поучат от този сериозен пропуск в своята работа.

М. ДИМИТРОВА

В Практическото селскостопанско училище в село Кесарево под всекласовите грижи на добър преподавателски колектив се подготвят бъдещи кадри за кооперативните и държавни земеделски стопанства.

На снимката: Курсистката Розка Сотирова Илчева на практика със „Зетор-25“ граби люцерна.

ЗА ЮБИЛЕЯ НОВА ТЪРГОВСКА СГРАДА

На 26 декември 1907 г. петнадесет прогресивни жители на с. Сушица образуват спестовно-заемателна каса с основна задача кредитиране, спестяване, закупуване и продажба на земеделски произведения. Слагането се на началото на търговията чрез кооперативното сдружение. Кооперацията започва дейността си с един магазин за продажба на стоки от първа необходимост. Впоследствие се откриват и други магазини — за продажба на строителни материали, за манифактура.

Днес кооперацията брои 1311 членове с 12 199 лв. дялов капитал. Стокооборотът в търговията на дребно е 550 000 лв., а в общественото хранене — 165 000 лева, промишлената дейност е в размер на 117 000 лева.

Съвсем наскоро, в навечерието на юбилейната 60-годишнина, по-требиелната кооперация „Бъдеще“ откри своята нова търговска сграда. Сега в нея магазинерите радостно посрещат многобройните клиенти и ги обслужват културно.

Цв. Колева

ВЛАДИМИР ШЕВЧЕНКО

ПО-СКЪПО ОТ ОЧЕРК ЖИВОТА

„ЗОРЯ ПОЛТАВЩИНИ“ Специално за в. „Борба“

(Продължава от бр. 64)

— Мамо, ще подпадна комендатурата им. А Клименко... в стомаша ще застрелям. С пистолета... аз видях татко къде го крие. И Скляр ще убия, като куче. Да знаят!

Олга Антонова решително избави съзнателно си, погали момчето по непокорната коса.

— Почамай, синчето ми, на всички палачи ще платим, както трябва. Нищо няма да забравим. Виждаш ли ги какво правят!...

В стаята беше като след погрома. Полциите, които тършуваха тук, за да търсят листовки и оръжия, не си жалеха труда. Прероуваха целия скрин до дъното. Разхвърляха на стаята дрехи, книги, съдове. Даже венчето лук, което висеше зад печката в ъгъла, отвиснаха. Олга Антонова само

сбърчи вежди. Простяка недолябли! Като че листата неодагана! Като че наистина не тая стая можеше да държи нещо.

Та на ли Иванченко, секретар на негледания районен комитет на партията, когато инструктираваше тези, които остават за връзка в селото, изрично заповяда в къщи нищо да не се крие. И когато през нощта Бондаренко докара сандъците с патрони, сам им помогна да ги замаскират в градината под купчината оборики тор.

Два сандъка и сега лежат там, чакат партизаните. А листовките, които впоследствие Иванченко им носеше от гората, тя криеше в комината на лятната кухнячка. Наистина те не се залежаваша много — стареше се бързо да ги раздале на хората. На кого откри, на кого тайно. Залепи и на портала на Скляр. Ех побеснял, разказваха хората.

При спомена за полицая Олга Антонова още по-силно притисна до себе си Гриша:

— Синчето ми, поизлекувай ме, а след това нещо ще решим.

Две седмици се кри Олга Антонова в къщи. Синът и както можеше, така и правеше превръзки, готвеше, носеше селските новини. Великаж лойде развътлуван, тичешком в стаята.

— Мамо, а немците вчера разстреляли Сакало. Немците!

— Как така, немците? — не разбра Олга Антонова.

— Ами така. Хората разказват, че предавал нашите партизани на немците... Когато искал. Те го бият, го бият — отново излага. Поливната на селото издал... А след това немците видели, че той лъже. Нарича ги наизуст, каквото им се спомни. Те решили да го поведат. Хитро го замислили. Преоблекли немски войник в селски дрехи, затворили го при дъното мърже в управлението. Питат Сакало: „Кой от тях е партизанин?“ А той посочил с пръст немца: „Сърцата на партизаните, виждал съм го в гората.“

Гриша неуважително пъкнал с език.

— И немците му зашили стомаша в сгната.

Олга Антонова нежно притисна сина си, който и без това се наклонил към нея, като цветенче към слънцето.

— Не завиждам на майката на този Сакало. Не и завиждам — въздъхна замислено. — След това се върнал дъга лобави! — Няма по-голяма вина, синчето ми, от измяната пред своя народ. Поверявай ми, по-леко е смъртта да

предпочетеш, отколкото Родната на врага да продадеш. По-скъпа от живота е тя за нас, Гришка, запомни това!

Тя мълчеше, като мислеше за нещо, заповяда на сина си шепнешката, макар че в стаята нямаше никой.

— Изтичай до леля си Наталка Шевченкова. Предай й — Олга Бондаренко моли да отиде при партизаните в гората. Не може по-нататък да остане в селото. Запомни ли? Дума по дума предай. Тя знае по-нататък какво да прави. Бягай.

На следния ден чрез Наталка Шевченкова Олга Антонова получи от Иванченко разрешение да пристигне в партизанската база, в гората. Помогни се да тръгне вечерта с Гриша — трудно и беша да се дигна сама с ранен крак.

Гриша пъхна в джоба си башиния си пистолет, взе колкото можеше патрони. Тихичко излезе от къщи, огледа се — на улицата нямаше никой. Махна с ръка на майка си, която чакаше под стряхата. Олга Антонова тръгна с ритмично олюляване на тялото. В този миг зад плевника изскочиха две тъмни фигури в винтовки в ръцете. Полицай!

— Вие, леличко, къде бързате? — с пиянски глас се обади единият от тях и взе да се вглежда в жената.

Олга Антонова се смрази на мястото си. Отново Павло Скляр и Павло Скок. И първия път, пак те я хванаха. Сега, ясно е, че са се следали от градината. Да бяга сили нямаше.

Полицайте се доближиха съвсем. В завитата с голяма забрав

ка жена едва познаха Олга Антонова. А като разбраха, онемяха от учудване.

— Излиза, че ти и смъртта надхитри? — Павло Скляр не можеше да съобрази веднага какво става. Скоро немците го бяха назначили началник на селската полиция. Грубо изруга. — А сега, лелко, от нас няма да се откърваш. Ние сме момчета учени.

Отново Олга Антонова се намери в комендатурата. Всичко се повтори от началото — разпити, издевателства, шомпъли... Обезчестена, с последни сили твърдеше:

— Нищо не зная!

Лейтенант Бартел сърдито пишеше старшията Клименко и Скляр: може би и някой друг от разстреляните се разхожда из селото. Може би полицайте вместо пушки тоги носят. А Винтовките имате? Как да си обясним, че миналата нощ болшевишките листовки се появиха в селото?

Полицайте се изпънаха като струни пред разгневения комендант, мълчели, преглусиха обидните думи, с които Бартел така умело ги хокаше. Като се забавляваше със своята власт над мълчаливите си помагачи, комендант изля върху им цялата злоба, заради неумението да изтръгнат от тази партизанка поне една значима дума. Ей, че упорита жена! „Не зная, нищо не зная!“ Како да ли наистина други думи може да произнесе. Фанатичка това е.

Бартел косо погледна към и тебзаната, цялата в кръв, в и покъсани дрехи, жена, която лелеше неподвижно на пода и едва

стенеше. Нервно размърда въглите на устните си. Болезената червенина бавно обхваща острието му скули. Без да крие раздрезаност си състояние, махна с ръка на полицайте:

— Свършвайте с нея!

И отново пияните полицайи поведоха Олга Антонова на разстрел. Заедно с нея прибраха и сина й Гриша. Жената разбра, че няма да стане чудо, че е обречена. И все пак, през селото първеше с гордо възгната глава. Умните бяха пусли, безлюдни, но тя знаеше, тя чувствуваше, че погледите на съселатите й с мълка я изпращат в последната пътека. Нека да видят всички как огиват на смърт комунистите!

На гробището около църквата зад реката Псьово полицайте се справяха. Минаха вътрешно от беззащитните си жертви, заираха със затворите на пушките. Олга Антонова видя как треперят ръцете на Павло Скляр, не беше нито от водката, нито от страх. Тя прегърна сина си през тесните рамене и го притисна към себе си. Като събра последни сили, навика на полицайте:

— На един клон ще увиснете, лакеи хитлеровски!

(Следва)

Борба

Стр. 3, бр. 65, 30, V, 1967 год.

ВЕЯТ СЕ ЗНАМЕНАТА НА ТРЕТАТА РЕПУБЛИКАНСКА СПАРТАКИАДА

СПОРТУВА РАБОТНИЧЕСКАТА МЛАДОСТ

ОКРЪЖЕН ФИНАЛ НА СПОРТИСТИТЕ ОТ СЕЛО

ГОРНА ОРЯХОВИЦА — градът на здравето, спорта и туризма — в събота стана средина на голям спортен празник на младостта и красотата, на силата и радостта. На стадион „Димитър Дюлгеров“, на спортния комплекс при Държавни захарни заводи, на градската баскетболна площадка и в салона на учебно-производственото предприятие „Труд“ се състояха интересни срещи по лека атлетика, волейбол, баскетбол, тенис на маса и футбол от заключителния етап на окръжната работническа спартакиада. Участваха отборите на физкултурните колективи — градски първенци за 1967 г.

Диана Тодорова — победителка на 100 м гладко бягане

ЛЕКОАТЛЕТИТЕ премериха сили по коридорите на червената писта на градския стадион. В борбата се впуснаха заредени със силен заряд от амбиция и ентузиазъм проектантски и металурзи, работници от заводи, служители от предприятия. Те дойдоха тук, за да демонстрират високите си спортни завоевания, напуснаха чертожните маси и лещите, за да спортуват на воля, да завоюват за отборите си достойни места.

От жените-лекоатлетки най-добре подготовени бяха представителките на Велико Търново (Работна проектантска организация), които завоюваха първото място в отборното класиране. Проектантските успоиха няколко първи места в отделните дисциплини. На 100 м гладко бягане първа се класира техническата изпълнителка Диана Тодорова, която финишира с отличен стил. Найната колежка и съотборничка Иванка Каранова зае второ място в класиране на тютле. Проектантката Валентина Белкина донесе за отбора си двойна радост: тя се класира на първо място в бягането на 200 метра; първенец излезе и в скока на височина. Гълабинка Петкова, също проектантка, която излязла в груповата си норма 130 на сто, зае първо място в бягане

то на 800 м; колежката ѝ Кръстина Велчева се нареди на второ място в дисциплината 200 метра. Проектантките се показаха и като най-добри спринтьорки. Отборът им в състав Тодорова, Белкина, Петкова и Каранова завоюва първото място в шафетата 4 x 100 метра.

С най-сериозна подготовка сред мъжете бяха металурзите от ДМЗ в Павликени, които доминираха над представителите на учебно-производственото предприятие „Труд“ в Горна Оряховица. В отборното класиране отборът на лекоатлетите от Павликени зае първото място с 90 точки, а представителите на Горна Оряховица — второ място с 67 т.

В отборното класиране за жени на първо място встанаха лекоатлетките на Районната проектантска организация — Велико Търново с 55 т., второто място заеха горнооряховчанки („Труд“) с 38 т., а на трето се класираха представителите на Павликени (ДМЗ) с 33 точки.

Фактически в заключителния етап на окръжната работническа спартакиада участваха само 5 отбора (2 мъжки и 3 женски). Градските първенци на Велико Търново по лека атлетика — отборите на ДТК „В. Мавриков“, не се явиха на състезанията. От организаторите на спартакиадата разбрахме, че ръководството на текстилния комбинат не е разрешило на лекоатлетите да напуснат за няколко часа станове. И така представителите на окръжния град бяха лекоатлетките на Районната проектантска организация, които достойно заместиха текстилците. Получи се истински парадокс: окръжният град да не участва с мъжки лекоатлетически отбор, а Павликени да изпра

ти и мъжки, и женски състави. Без всякаво основание в спартакиадата не участваха представителите на Свищов, на Полски Тръмбеш, на Лясковец. От съставуваха и лекоатлети от Елена. От седемте града на окръга бяха излъчени само пет отбора. Коментарите са напълно излишни.

ВОЛЕЙБОЛИСТИТЕ, които се съревноваваха на спортния комплекс при ДДЗ, демонстрираха срещи на добро спортно-техническо равнище. С най-добри единици бе комплектувана шесторката на Горна Оряховица (Локомотивно депо). В отбора се откри с творческата си игра Цветан Станев, ветеранът Стефан Бабулков и други. Най-добър волейболист в спартакиадата бе Тодор Стойков от представителния отбор на Велико Търново (ТПК „Масив“). Много оспорвано проте дубютант между Локомотивно депо (ГО) и ТПК „Масив“ (ВТ). След многократни изравнявания, особено в четвъртия гейм, горнооряховчанки изтъгнаха победа с 3:2 (12:15, 15:8, 15:10, 14:16, 15:6).

Крайно класиране: 1. Локомотивно депо (ГО), 2. ТПК „Масив“ (ВТ), 3. ДМЗ (Павликени). Без основателни причини свои волейболни отбори не изпратиха градовете Свищов, Полски Тръмбеш, Лясковец и Елена. Срещите между женските състави ще се състоят в неделя.

БАСКЕТБОЛИСТИТЕ (жени и мъже) се състезаваха на градската баскетболна площадка. Първото място сред женските отбори окупирала баскетболистките на ДИП „В. Коларов“ (Велико Търново). След тях се наредиха представителките на Полски Тръмбеш — петорката на ДМЗ „Първи май“, а трети на горнооряховчанки (Градски промкомбинат).

Играят волейболистите на Локомотивно депо (Горна Оряховица) и на ТПК „Масив“ (Велико Търново).

При мъжете класирането е: 1. Завод за радиоприемници (Велико Търново), 2. ДМЗ „Първи май“ (Полски Тръмбеш), 3. Завод за електротелфери (Горна Оряховица), 4. „Булгарплод“ (Свищов). Технически резултати (мъже): Завод за радиоприемници (ВТ) — „Булгарплод“ (Свищов) 46:30, ДМЗ „Първи май“ (П. Тр.) — Завод за електротелфери (ГО) 47:45, „Булгарплод“ (Св) — Завод за електротелфери (ГО) 46:41, Завод за радиоприемници (ВТ) — ДМЗ „Първи май“ (П. Тр.) 49:40.

Оспорвано преминаха редица от срещите по

ТЕНИС НА МАСА, които се състояха в учебно-производственото предприятие „Труд“. Състезателите с най-малката топка играха много амбициозно. Много зина показаха явен напредък в спортно-техническо отношение. С мъжки отбори в борбата навлязоха представителите на Хигиенно-епидемиологичния институт (Велико Търново), ДАП (Елена), „Труд“ (Горна Оряховица), ДМЗ „Първи май“ (Полски Тръмбеш). Мъжки състави липсваха на градовете Свищов, Павликени и Лясковец. В спартакиадата участваха само два женски отбора по тенис на маса — ДИП „В. Коларов“ (Велико Търново) и „Труд“ (Горна Оряховица). В крайното отборно класиране за мъже на първо място застана отборът на Хигиенно-епидемиологичния институт (ВТ). Втори са тенисистите на ДМЗ „Първи май“ (П. Тр.), следвани от тези на „Труд“ (ГО) и ДАП (Елена). Първенец по тенис на маса за жени стана отборът на ДИП „В. Коларов“ (Велико Търново), който надигра убедително състава на „Труд“ (Горна Оряховица).

Най-рутинирани бяха двата великотърновски отбора: тенисистите на Хигиенно-епидемиологичния институт (мъже) се наложиха над съперниците си по категориен начин, бяха с няколко класа над останалите състави; най-добър женски отбор бе този на ДИП „В. Коларов“. Сравнително слабо добе играха жените на „Труд“ (ГО) и мъжете на ДМЗ „Първи май“ (П. Тр.).

— До финала на

ФУТБОЛИСТИТЕ

достигнаха единадесеторките на ДЗЗ (Горна Оряховица) и на ДМЗ (Павликени). Те се състезаваха на стадиона при Държавни захарни заводи. Борбата премина в напълно другарска и коректна атмосфера. Победиха побитаните футболисти от отбора на ДЗЗ, които се наложиха с краен резултат 3:1. Те спечелиха купата на Окръжния съвет на профсъюзите и придобиха правото да представляват окръга в по-нататъшната борба.

ГЕРОИЧНА И ВЪЗРОДЕНА Страница в събота прие скъпи гости. В киното село си дадоха среща участниците в окръжния финал на Републиканската селска спартакиада. На стадиона и на спортната площадка се събра елитът на физкултурниците и спортистите от хлеботорните поля на Великотърновски окръг, за да манифестира своето пораснало спортно майсторство. В този спортен форум на спортистите от село участваха най-добрите лекоатлети и лекоатлетки, волейболисти и волейболистки.

В лекоатлетическите прояви взеха участие състезателите на отборите — районни първенци, и индивидуалните първенци, излъчени в районните спартакиади. Правно на участие във финала придогнаха първенците на районите — мъжките лекоатлетически отбори на „Ботев“ (Златарица), „Ботев“ (Дебелец), „Лозен“ (Сухиндол) и „Пробив“ (Овча могила), както и женските състави на „Левски“ (Ресен), „Левски“ (Страница), „Пробив“ (Овча могила) и „Лозен“ (Сухиндол). До финала до стигнаха мъжките волейболисти шесторки на Долна Оряховица, Дебелец, Сухиндол и Моравя, а така също и волейболистките на ДЗЗ на Оряховица, Страница, Овча могила и Сухиндол. В различните отбори видяхме наши стари познати — звенували и трактористи, полевъдци и лаборанти, електро-технически и стругари, ученици и тичевици, плосери и агрономи, учители, строителни работници, икономисти, счетоводители.

Това бяха хора с обветрени бакъри лица, с мозолести ръце и големи сърца. Облени от животинските струи на майското слънце, сега те слагаха жалони и по пътя на спортните си успехи. Започнаха нещо голямо, нещо възвущащо. То дари десетките участници със здраве и бодрост, в жилите им вля нови животворни сили. Пратениците на родните села се втурнаха в кипеща с препълнени от жар сърца.

Какво показаха състезателите по

ЛЕКА АТЛЕТИКА?

Този основен вид спорт се раздвигна на завидна масовост и популярност сред физкултурниците и спортистите на село. По недвусмислен начин спартакиадата показа, че в леката атлетика на село има явен напредък. За това красноречиво говорят големият брой на участниците и редица техни постижения. Особено внимание заслужават успехите на спринтьорите Марин Досев от „Ботев“ (Златарица) — 200 м за 25 секунди, на голлетласкачката Елена Кирилова от „Пробив“ (Овча могила), на състезателя на скок на дължина Божидар Илиев от „Ботев“ (Дебелец) — 603 см, на скачака на

Спринтьорката Гинка Илиев от Страница.

височина Иван Петров от Церовя кория — 165 см, на редица още лекоатлети.

Технически резултати: 100 м мъже: 1. Петър Динлев (Ресен) — 12.1 сек., 2. Васил Великов (Златарица) — 12.5 сек., 3. Илия Коев (Дебелец) — 20.00 м; Марин Досев (Златарица) — 25 сек., 4. Иван Атанасов (Овча могила) — 26.7 сек., 5. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 6. Илия Непев (Златарица) — 26.9 сек., 7. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 8. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 9. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 10. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 11. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 12. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 13. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 14. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 15. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 16. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 17. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 18. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 19. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 20. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 21. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 22. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 23. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 24. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 25. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 26. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 27. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 28. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 29. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 30. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 31. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 32. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 33. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 34. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 35. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 36. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 37. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 38. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 39. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 40. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 41. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 42. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 43. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 44. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 45. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 46. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 47. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 48. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 49. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 50. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 51. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 52. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 53. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 54. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 55. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 56. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 57. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 58. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 59. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 60. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 61. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 62. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 63. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 64. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 65. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 66. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 67. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 68. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 69. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 70. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 71. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 72. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 73. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 74. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 75. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 76. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 77. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 78. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 79. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 80. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 81. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 82. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 83. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 84. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 85. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 86. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 87. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 88. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 89. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 90. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 91. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 92. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 93. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 94. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 95. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 96. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 97. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 98. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 99. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 100. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 101. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 102. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 103. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 104. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 105. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 106. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 107. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 108. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 109. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 110. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 111. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 112. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 113. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 114. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 115. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 116. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 117. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 118. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 119. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 120. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 121. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 122. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 123. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 124. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 125. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 126. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 127. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 128. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 129. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 130. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 131. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 132. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 133. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 134. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 135. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 136. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 137. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 138. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 139. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 140. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 141. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 142. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 143. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 144. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 145. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 146. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 147. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 148. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 149. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 150. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 151. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 152. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 153. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 154. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 155. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 156. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 157. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 158. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 159. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 160. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 161. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 162. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 163. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 164. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 165. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 166. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 167. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 168. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 169. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 170. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 171. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 172. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 173. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 174. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 175. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 176. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 177. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 178. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 179. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 180. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 181. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 182. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 183. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 184. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 185. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 186. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 187. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 188. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 189. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 190. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 191. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 192. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 193. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 194. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 195. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 196. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 197. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 198. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 199. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 200. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 201. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 202. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 203. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 204. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 205. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 206. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 207. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 208. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 209. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 210. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 211. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 212. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 213. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 214. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 215. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 216. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 217. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 218. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 219. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 220. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 221. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 222. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 223. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 224. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 225. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 226. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 227. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 228. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 229. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 230. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 231. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 232. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 233. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 234. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 235. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 236. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 237. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 238. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 239. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 240. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 241. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 242. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 243. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 244. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 245. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 246. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 247. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 248. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 249. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 250. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 251. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 252. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 253. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 254. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 255. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 256. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 257. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 258. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 259. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 260. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 261. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 262. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 263. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 264. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 265. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 266. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 267. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 268. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 269. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 270. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 271. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 272. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 273. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 274. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 275. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 276. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 277. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 278. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 279. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 280. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 281. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 282. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 283. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 284. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 285. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 286. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 287. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 288. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 289. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 290. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 291. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 292. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 293. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 294. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 295. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 296. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 297. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 298. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 299. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 300. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 301. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 302. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 303. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 304. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 305. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 306. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 307. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 308. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 309. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 310. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 311. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 312. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 313. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 314. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 315. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 316. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 317. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 318. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 319. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 320. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 321. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 322. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 323. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 324. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 325. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 326. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 327. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 328. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 329. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 330. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 331. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 332. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 333. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 334. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 335. Иван Непев (Златарица) — 26.9 сек., 336. Иван Непев (Златарица)